

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **M. N.**, narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4010/DS/2015,
JID: 72196/2018/KUUK/Bal,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4010/DS/2015, JID: 72196/2018/KUUK/Bal, kterým bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odboru kontroly, (dále jen „magistrát“) ze dne 21. 4. 2015, č. j. MM/OK/PD/75026/14/R. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobkyni vinnou, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, a tím se dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo hlídkou Městské policie Ústí nad Labem zjištěno, že se dne 6. 11. 2014 v 9:43 hodin v Ústí nad Labem v ulici Kramoly blíže neustanovený řidič žalobkyní provozovaného vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta 300 Kč a zároveň jí bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí magistrátu tak, že ve výrokové části do popisu za text „a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky“ doplnil text „s ulicí Mánesova“, a z odůvodnění vyjmul větu „Řidič, který byl udán, jako řidič neprochází evidencí obyvatel, tudíž nemohla být jeho totožnost ověřena“ a nahradil ji větou „Výslech pana L. Y. je vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a právní úpravě již bezpředmětný, proto není důvod vyhovět tomuto návrhu“. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí magistrátu potvrdil. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že zdejší soud již ve věci jednou rozhodoval, když rozsudkem ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 148/2015-27, zrušil rozhodnutí žalovaného. V nyní napadeném rozhodnutí podle žalobkyně nebyl správně vypořádan závazný právní názor soudu a opět nebyl řádně vypořádan návrh na provedení výsledku pana L. Y. (žalobkyně v žalobě užívá označení Y., Y. a Y., pozn. soudu). Žalovaný v tomto směru odkázal na další tři řízení, ve kterých je pan L. Y. zástupcem žalobkyně označován za řidiče, a požadavek na výslech označil za evidentně neopodstatněný a účelový. Tato řízení však žalobkyni nejsou známa a žalobkyně v tom případě měla právo na to, aby s těmito skutečnostmi známými žalovanému z úřední činnosti byla seznámena a měla možnost se k nim vyjádřit, což se nestalo. Dodala, že je přitom zcela nerozhodné, že dané kauzy, na které žalovaný odkázal, zastupoval identický zástupce. Zástupce totiž nesmí, s ohledem na ochranu osobních údajů, seznámit žalobkyni s obsahem jiných právních věcí jiných účastníků, které zastupuje. Žalobkyně nespatřuje nic divného na tom, že je pan Y. opakovaně označován jako řidič vozidel různých provozovatelů, a to týměž zástupcem. Pan Y. totiž pracuje jako profesionální řidič, který převáží vozidla svých klientů (pick-up servis), a má pak sjednáno pojištění proti pokutám, proto pana Y. hájí vždy tatáž společnost. K tvrzení žalovaného o tom, že řidič je cizincem neevidovaným v České republice, žalobkyně konstatovala, že pan Y. je společníkem ve dvou českých společnostech a v jedné je dokonce jednatelem. Na důkaz svého tvrzení přiložila výpisy z obchodního rejstříku pro každou z těchto společností. Nic tedy nebránilo řidiče vyslechnout a důvody, pro které tak žalovaný neučinil, jsou liché.
3. Žalobkyně dále namítala, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť správní orgán věc neodložil, když ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spise není založeno žádné usnesení ani jiný záznam o odložení věci. I kdyby navíc takové usnesení existovalo, bylo by podle žalobkyně v rozporu se zákonem to, že o odložení věci nebyla vyrozuměna, neboť podle § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) bylo v tom případě povinností magistrátu vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé, kterou žalobkyně nepochybně byla, když jí je dáváno za vinu, že nezajistila, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Jde nepochybně o vadu řízení, která podle žalobkyně mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť proti odložení věci se ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného. Pokud by žalobkyně o odložení věci věděla, této ochrany by se domáhala. O toto právo zahájením řízení o správním deliktu přišla, neboť podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Uvedená vada tedy krátila žalobkyni na jejích právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe.

4. Dále žalobkyně namítla, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobkyně. Žalovaný proto měl rozhodnutí magistrátu zrušit, neboť žalobkyně nemohla být uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který byl novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“. Žalobkyně zdůraznila, že posouzení, zda je její protiprávní jednání možné subsumovat pod skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, která je podle ní pro ni výhodnější, náleží až správním orgánům v dalším řízení.
5. Magistrát též navzdory změně právních předpisů neprovedl žádnou úvahu, zda není pro žalobkyni příznivější uznat ji vinnou z přestupku provozovatele vozidla, což jeho rozhodnutí činí nepřezkoumatelným a zároveň to představuje zásah do ústavních práv žalobkyně.
6. Žalobkyně rovněž uvedla, že v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 platila úprava, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní. S odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky z toho vyvodila, že tuto právní úpravu bylo třeba aplikovat i na její případ. Vysvětluje totiž, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku došlo zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, který nabyl platnosti dne 28. 6. 2017. V čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: *„Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017.“* Takové určení účinnosti právního předpisu je však podle žalobkyně v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv: *„Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívejší počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.“* Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona, tedy v tomto případě 13. 7. 2017, nikoli k 1. 7. 2017. Výjimku ze zákonné 15denní legisvakční lhůty nelze aplikovat, neboť naléhavý obecný zájem nebyl zákonodárcem tvrzen nebo snad prokazován.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Žalobkyně proto požaduje, aby napadená rozhodnutí byla zrušena a její odpovědnost v rámci nového správního řízení posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinila.
8. Žalobkyně namítla též to, že výrok rozhodnutí magistrátu ve vztahu k uložené sankci neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. Není tak možné přezkoumat, zda dle právního předpisu účinného ke dni právní moci rozhodnutí vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu a zda uložená sankce ve výši 300 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Ve výroku rozhodnutí magistrátu uvedený § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v době vydání napadeného rozhodnutí již nebyl aktuální, a žalovaný za těchto okolností měl výrok rozhodnutí magistrátu změnit. I podle znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v době rozhodování magistrátu by však uvedení pouze tohoto ustanovení bylo nedostatečné, když uvedena měla být i právní norma, na kterou toto ustanovení zákona odkazovalo.
9. Podle žalobkyně je navíc zjevné, že sankce byla uložena mimo zákonný rámec. Byť jde na jedné straně o „milé gesto“, žalobkyni není známo, že by za jakýkoli přestupek dle zákona o silničním provozu bylo možné uložit sankci ve výši 300 Kč. Vzniká zde tedy hrozba zrušení napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, což je v rozporu s právní jistotou žalobkyně.
10. Dále žalobkyně namítala, že magistrát ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla řidičem vozidla porušena a znaky jakého přestupku jeho jednání vykazovalo. Ve výroku rozhodnutí zcela absentuje jakýkoli odkaz na ustanovení zákona, jehož porušením došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Z výroku rozhodnutí proto nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena. Magistrát podle ní nedostal své povinnosti uvést ve výroku rozhodnutí právní ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno, a neučinil tak ani v odůvodnění rozhodnutí.
11. Závěrem žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v její věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno její jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobkyně, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že v souladu se závazným právním názorem soudu nyní v napadeném rozhodnutí lépe osvětlil, proč je navržená svědecká výpověď bezpředmětná. Poukázal též na rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 106/2017-41, podle kterého je všem správním soudům i správním orgánům z úřední činnosti známo, že v případě Liu Yuehui o označení skutečného řidiče nejde. Navíc žalovaný upozornil, že ve vyjádření určeném magistrátu ze dne 8. 3. 2015 byl jako řidič označen pan Yuehui, nikoli pan Yeuhui opakovaně uváděný v žalobě. Žalobkyně ani její zástupce správním orgánům k osobě Liu Yuehui neuvedli žádnou firmu. Bylo přitom na nich, aby sdělili funkční kontaktní údaje.
13. Žalovaný uvedl, že spis obsahuje úřední záznam ze dne 3. 3. 2015, kterým byl přestupek řidiče odložen proto, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proti určité osobě. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 se rozhodnutí o odložení věci nevydávalo a o odložení věci se vyrozumíval pouze poškozený. Při přezkumu rozhodnutí magistrátu vycházel z § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nynější úprava přestupku provozovatele vozidla je podle něj principiálně shodná se správním deliktem provozovatele vozidla a pro pachatele není příznivější. Výklad žalobkyně ohledně stanovení účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 183/2017 Sb. žalovaný označil za scestný. Odpovědnost provozovatele vozidla byla a je objektivní. Magistrát se tím, zda úprava zákona o odpovědnosti za přestupky nebyla pro žalobkyni výhodnější, zabývat nemohl, neboť rozhodoval před nabytím účinnosti tohoto zákona. Uložení pokuty ve výši 300 Kč považoval žalovaný za správné s ohledem na to, že vydání rozhodnutí magistrátu předcházelo vydání příkazu, kterým byla stanovena pokuta v této výši. Jiný postup by byl v neprospěch žalobkyně. Žalovaný nesdílí názor, že by ve výroku rozhodnutí magistrátu měla být uvedena i právní norma, kterou porušil řidič, neboť se jednalo o popis skutku, jímž se žalobkyně dopustila deliktu provozovatele vozidla, přičemž právní norma, kterou žalobkyně porušila, ve výroku uvedena je. V odůvodnění rozhodnutí magistrátu pak je konstatováno, že neustanovený řidič porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Popis skutku v daném případě považuje za dostatečně konkrétní s tím, že nemůže být zaměněn s jiným.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný a žalobkyně po řádném poučení nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a proto se má za to, že s tímto postupem souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 18. 11. 2014 od Městské policie Ústí nad Labem výzvu pro řidiče – oznámení o dopravním přestupku č. 75026/14 ze dne 6. 11. 2014, z něhož plyne, že řidič osobního motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, se dopustil dne 6. 11. 2014 v 9:43 hodin v Ústí nad Labem v ulici Kramoly dopravního přestupku podle § 125c

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to stáním v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu; k této výzvě byly přiloženy 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Magistrát ji proto výzvou k úhradě ze dne 29. 12. 2014 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 300 Kč, kterou však žalobkyně neuhradila. Úředním záznamem o odložení přestupku magistrát dne 3. 3. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu. Ze správního spisu dále vyplývá, že magistrát vydal příkaz ze dne 3. 3. 2015, č. j. MM/OK/PD/75026/14/FiV, jímž žalobkyni uložil pokutu ve výši 300 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Následně žalobkyně zaslala magistrátu podání nazvané „vyjádření k řízení“ ze dne 8. 3. 2015, jež bylo magistrátu zasláno prostřednictvím jejího tehdejšího zástupce, tj. společnosti FLEET Control, s.r.o., v němž sdělila, že jí provozované vozidlo měl v uvedené době svěřeno L. Y., nar. „X“, bytem „X“. Přípisem ze dne 12. 3. 2015 magistrát informoval žalobkyni o tom, že již nelze zahájit přestupkové řízení, a pokud chce podat odpor proti příkazu, ať jej zašle magistrátu do pěti dnů od doručení přípisu. Dne 12. 3. 2015 podala žalobkyně proti uvedenému příkazu neodůvodněný odpor. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 3. 2015 stanovil magistrát žalobkyni termín k seznámení se s podklady na den 13. 4. 2015 ve 14:30 hodin. Podáním ze dne 13. 4. 2015 žalobkyně sdělila, že trvá na předvolání svědka pana Y. Žádné další podklady nebyly ve věci zajištěny. Následně magistrát vydal dne 21. 4. 2015 rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/75026/14/R. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 3. 5. 2015 neodůvodněné odvolání, které nebylo doplněno ani na výzvu magistrátu. Dne 22. 9. 2015 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. 4010/DS/2015, JID: 128387/2015/KUUK/Bal, které zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 148/2015-27. Po zrušení svého předchozího rozhodnutí žalovaný dne 27. 4. 2018 vydal nyní žalobou napadené rozhodnutí.

15. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, podle kterého se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se závazným právním názorem soudu dle zrušujícího rozsudku. Soud v něm totiž směrem ke správním orgánům uzavřel, že navrženou svědeckou výpověď pana Y. buď měly provést jako důkaz, nebo osvětlit, proč ji považují za bezpředmětnou. Právě to žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil, přičemž jeho poukaz na další tři řízení rozličných provozovatelů vozidla, která vede, a ve kterých je pan L. Y. tehdejším zmocněncem žalobkyně, společnosti FLEET Control, s.r.o., označován za řidiče, který měl vozidlo zastupovaného provozovatele řídit, a závěr o tom, že toto tvrzení je pouze účelovou taktikou zmocněnce, je plně v souladu se skutečnostmi známými správním soudům i správním orgánům z jejich činnosti, neboť o skutečného řidiče nejde (viz např. žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 106/2017-41). Soud se s tímto názorem ztotožňuje. Z tohoto důvodu neprovedl důkaz žalobkyní předloženými výpisy z obchodního rejstříku.
16. Námitkou žalobkyně spočívající v tom, že řízení bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se soud zabýval již v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 148/2015-27. Stejně jako v něm ji ani nyní neshledal důvodnou. Magistrát totiž žalobkyni výzvou k úhradě ze dne 29. 12. 2014 vyzval k tomu, aby zaplatila pokutu 300 Kč, nebo ve lhůtě patnácti dnů sdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla. Žalobkyně ve lhůtě nezaplatila určenou částku ani nesdělila totožnost řidiče vozidla, proto magistrát úředním záznamem odložil řízení o přestupku, neboť nedokázal zjistit totožnost řidiče vozidla. Poté magistrát zahájil řízení o správním deliktu. V tomto postupu magistrátu soud neshledává

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádnou chybu a konstatuje, že řízení bylo zahájeno v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném v době provedení úředního záznamu se o odložení věci nevydávalo rozhodnutí a o odložení věci se vyrozumíval – připadal-li v úvahu a byl-li znám – pouze poškozený. Magistrát proto nijak nepochybil, když žalobkyni o odložení věci nevyrozuměl.

17. S argumentací týkající se dne nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. a existence zákonného požadavku zavinění ve skutkové podstatě přestupku provozovatele vozidla se již vypořádal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. Z tohoto rozhodnutí se podává, že s názorem, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze. Avšak ani kdyby jej „*Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. [...] Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.*“
18. Pokud žalobkyně chtěla tvrdit, že počínaje nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky lze jednat, které jí bylo kladeno za vinu, spáchat pouze zaviněně, mylí se. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 se totiž k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (do té doby správní delikt) podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění. Žalovaný tedy nebyl povinen zkoumat zavinění žalobkyně, neboť zavinění jako znak správního deliktu (po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky přestupku) provozovatele vozidla není obsaženo ani v použitém znění právní úpravy, ani v zákoně o odpovědnosti za přestupky (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 4 As 74/2018-38).
19. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. S žalovaným přitom lze souhlasit v tom, že nynější úprava přestupku provozovatele vozidla je principiálně shodná se správním deliktem provozovatele vozidla. Pouhá změna v označení deliktního jednání proto nemůže být důvodem, pro který měl žalovaný rozhodnutí magistrátu zrušit. Žalobkyně přitom neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat, že pro ni novější právní úprava byla příznivější. Magistrátu pak jistě nelze klást k tíži, že se nezabýval tím, zda pro žalobkyni není příznivější uznat ji vinnou z přestupku provozovatele vozidla, jak namítá žalobkyně v žalobě, když v době jeho rozhodování takováto skutková podstata ještě neexistovala.
20. Námitkou, jíž žalobkyně brojila proti tomu, že jí byla uložena pokuta nižší, než mělo být rozmezí stanovené zákonem, se soud nemohl věcně zabývat. Správní soudy totiž jsou v souladu s § 2 s. ř. s. povolány k tomu, aby poskytovaly ochranu veřejným subjektivním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právům fyzických a právnických osob. To znamená, že soudní kontrole není podrobena veškerá činnost (příp. veškerá pochybení) veřejné správy, ale pouze ta, která zasáhne do jejich veřejných subjektivních práv. Žalobce může být tedy s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný pouze tehdy, pokud v řízení tvrdí, že v důsledku nezákonnosti takového rozhodnutí bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Zákon je v tomto jednoznačný: žalovat rozhodnutí správního orgánu může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Správní soudy tedy nechrání zákonnost (dodržování objektivního práva) jako takovou, ale zasahují pouze v případech, kdy porušení objektivního práva (nezákonnost) představuje rovněž porušení (veřejných) subjektivních práv osob (takto např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34).

21. Stejně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 4. 6. 2021, č. j. 3 As 138/2019-36, jehož argumentaci zdejší soud přebírá, i žalobkyně v nyní projednávané věci v žalobě namítla, že jí byla uložena pokuta nižší, než jí podle zákona uložena být mohla. Takováto (údajná) nezákonnost ji však již z podstaty věci nemohla jakkoli **zkrátit** na jejích veřejných subjektivních právech. Žalobkyně sama tvrdí, že s ní správní orgány zacházely příznivěji, než by podle zákona (údajně) měly. Zjistěte nelze dovodit, že by jí svědčilo veřejné subjektivní právo být potrestána přísněji, než potrestána byla. Opačná situace by pochopitelně nastala, pokud by tvrdila, že ji správní orgán potrestal přísněji, než je podle zákona možné. K tvrzení žalobkyně, že uložení nižší pokuty, než zákon umožňuje, ji vrhá do právní nejistoty, protože takové rozhodnutí může být v budoucnu zrušeno například v přezkumném řízení, soud konstatuje, že ve svém rozhodování nemůže předjímat další postup správních orgánů (např. eventuální zahájení přezkumného řízení) a na základě takových hypotetických úvah rozhodovat. Lze navíc poznamenat, že v případě, že by takové řízení skutečně proběhlo, žalobkyně by pak (teoreticky) mohla dosáhnout toho, čeho se v žalobě dovolává, totiž uložení vyšší pokuty (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 63/2019-27).
22. K námitkám žalobkyně týkajícím se údajných nedostatků výroku rozhodnutí magistrátu soud předeseílá, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).
23. Otázkou vymezení skutku, jakož i obsahovými náležitostmi výrokové části správního rozhodnutí, se zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS. Z citované judikatury přitom vyplývá, že identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Řádně formulovaný výrok – v něm na prvním místě konkrétní popis skutku – je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Přitom pouze z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká opatření či sankce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byly uloženy. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

24. V posledně uvedeném rozhodnutí se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou přesnosti a podrobnosti právní kvalifikace skutku. Uvedl, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce.
25. Jde-li o vadu výroku spočívající v absenci odkazovaného ustanovení, rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. V bodě 26 toho usnesení vyložil, že *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí.“*
26. Z výroku rozhodnutí magistrátu ve spojení s napadeným rozhodnutím je patrné, kdy (6. 11. 2014 v 9:43 hod.) a kde (v ulici Kramoly v Ústí nad Labem) došlo ke spáchání přestupku nezjištěným řidičem vozidla, jehož je žalobkyně provozovatelkou. Výrok dále popisem skutkových okolností specifikuje, jakým jednáním došlo ke spáchání přestupku řidičem vozidla, tedy že se blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky s ulicí Mánesova. Soud takovouto specifikací skutku považuje za dostatečnou a popsané jednání za nezaměnitelné s jiným. V daném případě proto nelze přistoupit na argumentaci, podle které by snad žalobkyně z takto formulovaného výroku nemohla zjistit, jaká konkrétní právní povinnost byla řidičem vozidla porušena.
27. Ve výroku rozhodnutí magistrátu není uvedeno zákonné ustanovení, jehož porušení se měl řidič vozidla dopustit, ani přestupku, jehož znaky jeho jednání vykazovalo. Tento nedostatek nenapravit ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. To, že mělo jít o porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, však je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí magistrátu.
28. Soud má s ohledem na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu za to, že v daném případě takovéto pochybení ve formulaci výroku rozhodnutí neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť skutek přičítaný žalobkyni byl ve výroku rozhodnutí magistrátu vymezen takovým způsobem, že umožňoval učinit jednoznačný závěr o tom, jakou normu žalobkyně (resp. řidič vozidla) vlastně porušila, přičemž tato norma následně byla uvedena hned v prvním odstavci odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí. Soud jen doplňuje, že tato ustanovení byla uvedena přímo ve výroku příkazu ze dne 3. 3. 2015, proti němuž žalobkyně následně podala včasný odpor.

29. Magistrát žalobkyni uložil pokutu ve výši 300 Kč, tedy ve stejné výši jako v příkazu ze dne 3. 3. 2015. Ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že ji ukládá podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení ve znění účinném v době vydání rozhodnutí magistrátu platilo, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. K tomu soud znovu konstatuje, že žalobkyně v žalobě sama namítla, že pokuta za správní delikt jí byla uložena pod zákonnou sazbou. Nemohly jí tedy zároveň vzniknout tvrzené pochybnosti o tom, zda pokuta ve výši 300 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Namítané pochybení v neuvedení normy, na kterou tehdy účinný § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu odkazoval, tedy – navíc za situace, kdy výrok rozhodnutí obstál z hlediska požadavků kladených usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS – žalobkyni nemohlo zasáhnout a jakkoli ji **zkrátit** na jejích veřejných subjektivních právech (viz argumentace uvedená v odstavcích 20 a 21 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
30. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
32. K nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobkyně a jejího zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017- 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a v něm uváděná judikatura.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. listopadu 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)